

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Kühna a členů JUDr. Miroslavy Jirmanové, JUDr. Petry Janouškové, Mgr. Vojtěcha Jaroše, JUDr. Ireny Schejbalové a JUDr. Hany Šajnerové, o návrhu **předsedy Okresního soudu v Ostravě** ze dne 13. 3. 2018 na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému **JUDr. M. U.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 9, se sídlem Bryksova 763/46, Praha 9 - Černý Most, zast. Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Vítkova 247/7, Praha 8, při ústním jednání konaném dne 30. října 2018,

t a k t o :

JUDr. M. U.,
soudní exekutor,
Exekutorský úřad Praha 9, se sídlem Bryksova 763/46, Praha 9 - Černý Most

I. návrh, že

jako soudní exekutor je od zahájení výkonu svého exekutorského úřadu zároveň předsedou představenstva obchodní společnosti PARAÍSO, a.s. v likvidaci, a od 28. 6. 2006 do dnešního dne je zároveň likvidátorem této společnosti; dále od zahájení výkonu svého exekutorského úřadu je zároveň odpovědným zástupcem odštěpného závodu Vydavatelstvo OSVETA, š. p. – organ. složka PRAHA, a dále od zahájení výkonu svého exekutorského úřadu je držitelem platného a nepřerušného živnostenského oprávnění pro předmět podnikání: výroba a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obory činnosti: poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost a ubytovací služby;

se podle § 188 odst. 1 písm. e) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) *per analogiam*, **v r a c í** z p ě t k á r n ě m u n a v r h o v a t e l i.

II. podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **se zproštuje** návrhu, jímž mu bylo kladeno za vinu, že v exekučních věcech 098 EX 00431/11, 098 EX 06644/11, 098 EX 06976/10, 098 EX 00154/11, 098 EX 03353/11, 098 EX 01669/11, 098 EX 00926/11, 098 EX 01862/13, 098 EX 06884/10, 098 EX 06329/10, 098 EX 02049/10, 098 EX 02703/09 nedostatečně odůvodnil příkaz k úhradě nákladů exekuce,

a že jako soudní exekutor vydal dne 19. 5. 2016 příkaz k úhradě nákladů exekuce v exekuční věci 098 EX 00431/11, a to přesto, že insolvenční soud po splnění oddlužení

rozhodl v rámci insolvenčních řízení o osvobození dlužníků (povinných) od placení pohledávek podle § 414 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon);

neboť uvedené skutky nejsou kárným proviněním;

III. je vinen, že jako soudní exekutor vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce v exekučních věcech sp. zn. 098 EX 06644/11 (dne 15. 12. 2016), 098 EX 06976/10 (dne 7. 2. 2017), 098 EX 00154/11 (dne 14. 2. 2017), 098 EX 03353/11 (dne 14. 2. 2017), 098 EX 01669/11 (dne 8. 3. 2017), 098 EX 00926/11 (dne 24. 5. 2017), 098 EX 01862/13 (dne 25. 5. 2017), 098 EX 06884/10 (dne 22. 2. 2017), 098 EX 06329/10 (dne 2. 3. 2017), 098 EX 02049/10 (dne 27. 9. 2017), 098 EX 02703/09 (dne 4. 10. 2017), a to přesto, že insolvenční soud po splnění oddlužení rozhodl v rámci insolvenčních řízení o osvobození dlužníků (povinných) od placení pohledávek podle § 414 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon);

t e d y

porušil povinnosti exekutora stanovené v § 414 odst. 2 insolvenčního zákona ve spojení s § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád),

t í m s p á c h a l

kárný delikt exekutora podle § 116 odst. 2 písm. b) exekučního řádu;

IV. Za uvedený delikt uložil kárný senát podle § 116 odst. 6 exekučního řádu

p í s e m n é n a p o m e n u t í .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 13. 3. 2018 došla Nejvyššímu správnímu soudu kárná žaloba podaná kárným žalobcem, předsedou Okresního soudu v Ostravě. Kárný žalobce podal žalobu proti soudnímu exekutorovi JUDr. M. U. (dále též jen „kárně obviněný“, „exekutor“ nebo „soudní exekutor“). Kárný žalobce viní soudního exekutora z toho, že v celkem dvanácti věcech, ve kterých byl pověřen provedením exekuce Okresním soudem v Ostravě, vydal rozhodnutí o úhradě nákladů exekuce, přestože předtím insolvenční soud rozhodl v rámci insolvenčního řízení po splnění oddlužení o osvobození povinných jako dlužníků od placení pohledávek podle § 414 insolvenčního zákona. V některých z těchto dvanácti věcí dále náklady exekuce vymáhal, a to prostřednictvím dalšího soudního exekutora, Mgr. Jana Vedrala, Exekutorský úřad Praha 3. Kárný žalobce dále exekutorovi klade za vinu, že rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Konečně soudnímu exekutorovi vyčítá údajné podnikání v rozporu se zákonem – exekutor je předsedou představenstva a též

pokračování

likvidátorem obchodní společnosti PARAÍSO, a.s. v likvidaci, a odpovědným zástupcem odštěpného závodu Vydavatelstvo OSVETA, š. p. – organ. složka PRAHA, taktéž je držitelem platného a nepřerušného živnostenského oprávnění.

[2] Kárně obviněný exekutor ve svém vyjádření popřel, že by se dopustil kárného provinění. Krom toho upozorňuje, že ve vztahu k údajnému nezákonnému podnikání kárný žalobce zcela zjevně vykročil z limitů, které mu klade zákon. Detaily jednotlivých žalovaných skutků a vyjádření kárně obviněného jsou uvedeny níže.

II. Splnění předpokladů pro věcné projednání

[3] Kárný soud nejprve zkoumal, zda kárná žaloba splňuje předpoklady pro věcné projednání. Dospěl k závěru, že byla podána osobou k tomu oprávněnou (kromě skutku rozebraného dále pod bodem III.A.), obsahuje stanovené náležitosti a byla podána ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu.

[4] Ve věci proběhlo ústní jednání dne 30. 10. 2018.

III. Posouzení věci kárným soudem

III.A. Vrácení skutku spočívajícího v údajně nezákonném podnikání zpět žalobci

[5] Kárný žalobce podal žalobu též pro údajné nezákonné podnikání exekutora: kárně obviněný exekutor je předsedou představenstva a likvidátorem jedné obchodní společnosti a odpovědným zástupcem odštěpného závodu Vydavatelstvo OSVETA, š. p. – organ. složka PRAHA; dále je držitelem platného a nepřerušného živnostenského oprávnění.

[6] Kárný soud nejprve zvážil, zda má kárný žalobce k podání tohoto návrhu pravomoc.

[7] Podle § 117 odst. 1 exekučního řádu, ve znění od 1. 1. 2013, je kárnou žalobu oprávněn podat též *předseda okresního soudu proti exekutorovi, který má sídlo v obvodu tohoto soudu* [písm. d)], respektive *předseda exekučního soudu proti exekutorovi, který tuto exekuci vede* [písm. e)]. Exekučním soudem je ve smyslu § 45 exekučního řádu okresní soud, v jehož obvodu má povinný, je-li fyzickou osobou, místo svého trvalého pobytu, popřípadě místo pobytu na území České republiky podle druhu pobytu cizince. Je-li povinný právnickou osobou, je místně příslušným soud, v jehož obvodu má povinný sídlo. Nemá-li povinný, který je fyzickou osobou, v České republice místo trvalého pobytu nebo místo pobytu podle věty první, nebo nemá-li povinný, který je právnickou osobou, sídlo v České republice, je místně příslušným soud, v jehož obvodu má povinný majetek.

[8] Ustanovení § 117 odst. 1 písm. d) a písm. e) exekučního řádu, zakládající pravomoc předsedy okresního soudu podat kárnou žalobu, nutno číst ve spojení s § 7 odst. 6 exekučního řádu, podle něhož státní dohled nad exekuční činností a nad další činností exekutora vykonává rovněž předseda okresního soudu, do jehož obvodu je exekutor

jmenován; jde-li o státní dohled v jednotlivé věci, též předseda soudu příslušného podle § 45 (dále jen „exekuční soud“).

[9] Zákon tedy rozlišuje státní dohled nad exekutory vykonávaný předsedou okresního soudu, do jehož obvodu je exekutor jmenován, a státní dohled vykonávaný předsedou exekučního soudu. Předseda okresního soudu, do jehož obvodu je exekutor jmenován, má obecnou dohledovou kompetenci nad exekutorem v jeho obvodu. Naproti tomu předsedu exekučního soudu zákon v jeho dohledové pravomoci limituje, dohlížet může jen nad zákonností otázek, které přímo souvisí s provedením sporné exekuce nebo exekucí. Předseda exekučního soudu, který mj. nařídil provedení exekuce, tedy nemá univerzální dohledovou pravomoc, srovnatelnou s pravomocí předsedy soudu, do jehož obvodu je exekutor jmenován.

[10] Kárný žalobce shora uvedené skutečnosti nezpochybňuje. Upozorňuje ale, že poznatky o (údajném) nezákonném podnikání získal při kontrole úřadu kárně obviněného exekutora v souvislosti s prošetřováním nezákonností v exekučních věcech, ve vztahu ke kterým má předseda exekučního soudu nesporně dohledovou pravomoc (viz dále části **III.B.** a **III.C.**). Podle kárného soudu však ani to nezakládá pravomoc předsedy exekučního soudu podat kárnou žalobu. Jistě nelze akceptovat, že pokud začne v rozsahu své kompetence předseda exekučního soudu vykonávat kontrolu exekučního úřadu (tedy ve vztahu k jednotlivým věcem, ve kterých má soud působnost soudu exekučního), může podat kárnou žalobu *k jakékoliv nezákonnosti*, na kterou během kontroly natrefí. Takováto nezákonnost musí totiž bezprostředně souviset s předmětem a rozsahem kontroly, ovšem právě zde je předseda exekučního soudu zákonem významně limitován (viz shora). Údajné nezákonné podnikání exekutora nemá žádný přímý vztah k exekučním věcem, ve vztahu k nimž kárný žalobce pravomoc podat žalobu má.

[11] Kárný soud dále zdůrazňuje, že pravomoc předsedy exekučního soudu podat ve vztahu k těmto skutečnostem kárnou žalobu nezaloží ani skutečnost, že osoby, které by pravomoc podat žalobu měly, s podáním žaloby souhlasí nebo jej dokonce k podání žaloby vyzvou (zde takovýto souhlas či výzvu dal jak ministr spravedlnosti, tak předseda Obvodního soudu pro Prahu 9, který má – na rozdíl od předsedy exekučního soudu – univerzální pravomoc dohledovou i žalobní).

[12] Kárný soud závěrem této části odmítá argumentaci kárně obviněného, že podání žaloby ve vztahu k (údajnému) nezákonnému podnikání exekutora bylo projevem šikanózního nátlaku ze strany kárného žalobce. Nelze pochybovat, že kárný žalobce podal i v tomto rozsahu žalobu v dobré víře, poté, co jej o jeho pravomoci ujistil jak ministr spravedlnosti, tak i předseda Obvodního soudu pro Prahu 9. Navíc jde o otázku precedentní, neboť doposavad se k rozsahu žalobní kompetence předsedy exekučního soudu kárný soud nevyslovil.

[13] Protože kárný žalobce neměl pravomoc podat v rozsahu, který se přímo netýkal sporných exekucí, kárnou žalobu, je nutno pohlížet na návrh v této části jako na pouhý podnět, kterým se samozřejmě nemůže kárný soud nijak zabývat. Soud především nemá pravomoc zahájit řízení sám, bez návrhu podaného oprávněným navrhovatelem. Kárný soud tedy vrátil v tomto rozsahu věc zpět kárnému žalobci. Použil přitom § 188 odst. 1

pokračování

písm. e) trestního řádu, který aplikoval přiměřeně s ohledem na specifika kárného řízení (§ 25 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

[14] Bude nyní na kárném žalobci, jak s informacemi tam uvedenými naloží, tedy zda dá podnět osobě nadané pravomocí i v této věci kárnou žalobu podat. Kárný soud se k obsahu kárným žalobcem uváděných skutečností nijak nevyjadřuje. Jen pro pořádek lze doplnit, že výrok I. tohoto rozhodnutí pochopitelně nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté.

III.B. *Zproštění ve vztahu k nedostatkům odůvodňování rozhodnutí*

[15] Kárný žalobce předložil celkem dvanáct rozhodnutí o nákladech exekuce, které dle něj neobsahovala řádné odůvodnění. Jde o stejná rozhodnutí, které jsou předmětem posouzení i v následující části III.C. Byla vydána od května 2016 až do října 2017.

[16] Kárný soud k otázce nedostatků v odůvodňování příkazů k úhradě nákladů exekuce jako kárného deliktu uvádí obecně následující (srov. k tomu naposledy rozhodnutí kárného soudu ze dne 11. 4. 2017, čj. 14 Kse 3/2016-65, body 8 násl., nebo ze dne 10. 10. 2017, čj. 14 Kse 3/2017-39, body 5 a 6). Rozhodovací praxe rozlišuje ojedinělé nesprávnosti v odůvodnění rozhodnutí soudních exekutorů a vady systémové. Ojedinělá chyba či nesprávnost odůvodnění může vést maximálně k výtce ze strany dohledových orgánů, nikdy však nemůže být úspěšně žalována před kárným soudem (srov. ve vztahu k těmto ojedinělým chybám rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, čj. 14 Kse 6/2010-181, ze dne 19. 11. 2013, čj. 14 Kse 5/2012-248, ze dne 9. 4. 2013, čj. 15 Kse 8/2012-118, nebo již cit. rozhodnutí čj. 14 Kse 3/2017-39).

[17] Zcela odlišnou situací je systémový problém na straně exekutora, spočívající v dlouhotrvajících a systematických nedostacích v odůvodňování. Takováto situace může kárnou odpovědnost exekutora založit, tím spíše pokud byl exekutor k odstranění těchto vad opakovaně vyzván. Systémovost problému bude vidět především z velmi početné sady vadných rozhodnutí, což se prokazuje typicky alespoň v několika desítkách případů za delší časové období (srov. rozhodnutí ze dne 12. 12. 2016, čj. 14 Kse 2/2016-78, body 42-45).

[18] Dvanáct tvrzených pochybení za více než jeden rok činnosti soudního exekutora bez dalšího nenasvědčuje, že by na straně kárně obviněného vznikl nějaký systémový problém s odůvodňováním. Podstatné rovněž je, že kárně obviněný nebyl na nedostatečnost odůvodnění nijak upozorněn, ať již výtkou ze strany dohledového orgánu, anebo civilními soudy, které by k podání účastníků opakovaně rušily rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost apod. Kárný soud proto kvalitu argumentace v předložených dvanácti rozhodnutích nehodnotil. Byl-li totiž žalovaný skutek postaven tak, že nemohl být kárným proviněním, bylo by zhola zbytečné a mimo roli kárného soudu zabývat se dostatečností odůvodnění.

[19] Právě uvedenému odpovídá výrok II., kterým byl exekutor zproštěn viny za nedostatečné odůvodnění v dvanácti rozhodnutích, neboť nejde o kárné provinění. Ve

vztahu ke zproštění za to, že exekutor vydal dne 19. 5. 2016 rozhodnutí ukládající úhradu nákladů exekuce v exekuční věci 098 EX 00431/11, a to přesto, že insolvenční soud po splnění oddlužení osvobodil dlužníka od placení pohledávek podle § 414 insolvenčního zákona, viz dále část III.C., bod [35].

III.C. Shledání viny za vydání rozhodnutí prikazující úhradu nákladů exekuce přesto, že insolvenční soud po splnění oddlužení osvobodil dlužníka od placení pohledávek podle § 414 insolvenčního zákona

[20] Kárný žalobce konečně žaluje exekutora za to, že ve dvanácti věcech vydal rozhodnutí, kterými si mj. přiznal náklady exekuce, přestože předtím insolvenční soud pravomocným rozhodnutím po splnění oddlužení osvobodil dlužníka od placení pohledávek podle § 414 insolvenčního zákona. Stalo se tak na základě rozhodnutí vydaných v době mezi květnem 2016 a říjnem 2017. Kárný žalobce vysvětluje, že přiznáním si nákladů exekuce exekutor jednoznačně porušil § 414 insolvenčního zákona. Navíc v několika případech byly náklady exekuce vymáhány v dalším exekučním řízení vedeném JUDr. Vedralem, v několika případech byly náklady exekuce dokonce úspěšně vymoženy.

[21] Kárně obviněný exekutor se brání s tím, že sporná rozhodnutí vydával jeho kandidát Mgr. Z., nikoliv sám exekutor. Proto měla být kárná žaloba podána na kandidáta, nikoliv na exekutora. Exekutor nechápe, za co je vlastně žalován, vždyť vydávat rozhodnutí je jeho zákonná povinnost. Kárný žalobce má na otázku vztahu exekučního a insolvenčního řízení evidentně jiný právní názor než exekutor, proto prý tlačí svůj názor cestou kárné žaloby. Zákon přímo neřeší dopady osvobození dlužníka od plnění jeho závazků v insolvenčním řízení na exekuční řízení. K této otázce neexistuje ani judikatura nebo přesvědčivější závěry právní doktríny. Skutkový stav tak, jak ho prezentuje kárný žalobce, ovšem exekutor potvrzuje. „V několika desítkách věcí náklady exekuce přiznal příslušným procesním rozhodnutím, s tím, že sám aktivně upozorňuje povinné, aby se případně odvolali. Snaží se tak získat judikaturu, která by se problémem zabývala v této fázi řízení, neboť výslovná právní úprava absentuje,“ uvádí ve vyjádření k žalobě. Aktuálně prý připravuje jednu ústavní stížnost a jeho kandidát připravuje k publikaci článek. Současně upozorňuje, že rozhodnutí nesměřovala k potvrzení neexistujícího dluhu, šlo o pohledávku, která byla jen nevynutitelná (pokud se ovšem povinný včas a řádně bránil).

[22] Během jednání soud zjistil, že exekutor vedl

- a) ve věci oprávněné FREEDOM Investment s.r.o. proti povinnému J. S. exekuci pod sp. zn. 098 EX 00431/11. Dne 19. 5. 2016 vydal usnesení o zastavení exekuce, ve kterém uložil povinnému povinnost zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, jakkoliv Krajský soud v Ostravě jako soud insolvenční vydal dne 10. 11. 2015 usnesení o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek;
- b) exekuci ve věci téže oprávněné proti povinné D. B. (sp. zn. 098 EX 06644/11), kde dne 15. 12. 2016 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, jakkoliv 18. 10. 2016 vydal insolvenční soud usnesení o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; náklady exekuce byly následně vymoženy v plné výši exekutorem JUDr. Vedralem;

pokračování

- c) exekuci ve věci oprávněné Grato, spol. s r.o. proti povinné V. V. (sp. zn. 098 EX 06976/10), kde vydal 7. 2. 2017 usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 4 235 Kč, jakkoliv 13. 1. 2017 insolvenční soud rozhodl o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; exekuce na pohledávku exekutora vedená JUDr. Vedralem byla posléze exekučním soudem zastavena, neboť byla vedena na pohledávku, od jejíhož placení byl dlužník rozhodnutím insolvenčního soudu osvobozen;
- d) exekuci ve věci téže oprávněné proti povinnému M. L. (sp. zn. 098 EX 00154/11). Dne 14. 2. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, třebaže dne 19. 9. 2016 rozhodl insolvenční soud o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; tuto věc exekutor do další exekuce nepředal;
- e) exekuci ve věci téže oprávněné proti stejnému povinnému M. L. (sp. zn. 098 EX 03353/11). Dne 14. 2. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, třebaže 19. 9. 2016 rozhodl insolvenční soud o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; tuto věc exekutor do další exekuce nepředal;
- f) exekuci ve věci oprávněné FREEDOM Investment s.r.o. proti povinnému J. V. (sp. zn. 098 EX 01669/11). Dne 8. 3. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, třebaže 22. 2. 2017 vydal insolvenční soud usnesení o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; tuto věc exekutor do další exekuce nepředal;
- g) exekuci ve věci oprávněné Grato, spol. s r.o. proti povinnému R. T. (sp. zn. 098 EX 00926/11). Dne 24. 5. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 2 228 Kč, třebaže 5. 5. 2017 vydal insolvenční soud usnesení o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; exekuci na tuto pohledávku vede exekutor JUDr. Vedral;
- h) exekuci ve věci oprávněné FREEDOM Investment s.r.o. proti povinnému T. G. (sp. zn. 098 EX 01862/13). Dne 25. 5. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, třebaže 10. 5. 2017 vydal insolvenční soud usnesení o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; exekuce na pohledávku exekutora vedená JUDr. Vedralem byla posléze exekučním soudem zastavena, neboť byla vedena na pohledávku, od jejíhož placení byl dlužník rozhodnutím insolvenčního soudu osvobozen (proti rozhodnutí exekučního soudu podal exekutor odvolání);
- i) exekuci ve věci oprávněné Grato, spol. s r.o. proti povinnému A. R. (sp. zn. 098 EX 06884/10). Dne 22. 2. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, třebaže 27. 1. 2017 vydal insolvenční soud usnesení o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; tuto věc exekutor do další exekuce nepředal;
- j) exekuci ve věci oprávněné FREEDOM Investment s.r.o. proti povinnému A. R. (sp. zn. 098 EX 06329/10). Dne 2. 3. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 4 235 Kč, třebaže 27. 1. 2017 rozhodl insolvenční soud o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; exekuci na tuto pohledávku vede exekutor JUDr. Vedral;
- k) exekuci ve věci téže oprávněné proti povinnému R. B. (sp. zn. 098 EX 02049/10). Dne 27. 9. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 6 665 Kč, třebaže 12. 9. 2017 rozhodl insolvenční soud o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; tuto věc exekutor do další exekuce nepředal;

- l) exekuci ve věci oprávněné Grato spol. s r.o. proti povinnému M. S.(sp. zn. 098 EX 02703/09). Dne 4. 10. 2017 vydal usnesení o zastavení exekuce a uložení povinnosti zaplatit náklady exekuce ve výši 2 093 Kč, třebaže dne 8. 9. 2017 rozhodl insolvenční soud o splnění oddlužení a osvobození od placení pohledávek; tuto věc exekutor do další exekuce nepředal.

[23] Kárný soud na tomto místě shrnuje, že skutkový stav v nynější věci je nesporný, což plyne též z dokazování provedeného během dnešního jednání. Spornou je otázka právního hodnocení jednání exekutora. Jakkoliv se sám exekutor přiznal, že stejným způsobem postupoval též v jiných věcech (hovoří doslova o několika desítkách věcí), soud posuzoval otázku viny jen k dvanácti věcem vyjmenovaným v kárné žalobě (ostatně je vysoce pravděpodobné, že mnoho z oněch zmíněných dalších desítek věcí bylo vydáno mimo působnost exekučního soudu, jehož je kárný žalobce předsedou, a proto by tyto věci vůbec žalovat nemohl, a tedy ani soud by nemohl o těchto věcech na základě návrhu kárného žalobce rozhodovat – viz k tomu část III.A.).

[24] Kárný soud dále analyzuje relevantní právní předpisy a jejich výklad tak, jak se v průběhu doby měnil. Podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona jestliže dlužník splní řádně a včas všechny povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, *vydá insolvenční soud usnesení, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny*. Podle § 414 odst. 2 insolvenčního zákona se osvobození vztahuje *také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit*.

[25] Až do 1. 7. 2016 nebyla judikatura jednotná v otázce, kdy a za jakých podmínek vzniká právo exekutora na úhradu nákladů exekuce, probíhá-li vůči povinnému insolvenční řízení, respektive jaký má dopad osvobození od placení pohledávek podle § 414 insolvenčního zákona na náklady exekuce. Klíčovým předělem ve vývoji judikatury byl nález ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3250/14 (N 123/82 SbNU 25). Dle webové stránky Ústavního soudu NALUS byl tento nález zpřístupněn on-line 3. 8. 2016.

[26] Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 3250/14 upozornil, že judikatura je v této otázce „velmi nejednotná“ (bod 29), což byl ostatně i důvod, proč se touto otázkou Ústavní soud zabýval (k rozpornosti judikatury před létem 2016 srov. také KUBIZŇÁK, J. Uplatňování nákladů exekuce v insolvenčním řízení, jestliže nebylo v exekuci nic vymoženo. *Komorní listy* č. III/2014, s. 10 násl.). Ústavní soud zdůraznil, že soudní exekutor má nárok na úhradu nákladů exekuce již od okamžiku nařízení exekuce (resp. okamžiku, kdy byl jejím provedením exekučním soudem pověřen). Příkaz k úhradě nákladů exekuce ve smyslu § 88 odst. 1 exekučního řádu je třeba považovat pouze za rozhodnutí, jímž je s ohledem na průběh exekučního řízení autoritativně určena konkrétní výše nákladů exekuce. Nejde tedy o rozhodnutí, které by teprve zakládalo povinnost povinného k úhradě nákladů exekuce, neboť tato povinnost povinnému vznikla již nařízením exekuce (bod 21). To platí i tehdy, pokud po nařízení exekuce bylo proti povinnému zahájeno insolvenční řízení, v důsledku čehož ze zákona došlo k přerušení exekučního řízení, a to aniž by soudní exekutor stihl vymoci jakékoli plnění, přestože již v řízení učinil úkony směřující k provedení exekuce (tak tomu bylo i ve věci řešené Ústavním soudem). Skutečnost, že proti povinnému bylo zahájeno insolvenční řízení, totiž nelze přičítat k tíži oprávněného (bod

pokračování

22). S ohledem na deklaratorní charakter povinnosti uhradit náklady exekuce ani nevadí, že do doby zahájení insolvenčního řízení nebyl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce.

[27] Druhou důležitou otázkou, kterou Ústavní soud v cit. nálezu vyřešil, je problém, kdy má exekutor uplatnit nárok na úhradu nákladů exekuce, tedy zda ho má přihlásit v probíhajícím insolvenčním řízení či až po jeho skončení, vydáním rozhodnutí stanovící mj. povinnost úhrady nákladů exekuce. Ústavní soud zde dospěl k důležitému závěru, totiž že exekutor musí přihlásit svou pohledávku odpovídající nákladům exekuce do insolvenčního řízení. Osvobození oddluženého dlužníka od placení pohledávek se totiž musí vztahovat též na náklady exekuce, které vznikly před právní mocí rozhodnutí o oddlužení. Zde je vhodné odcitovat celé relevantní pasáže nálezu IV. ÚS 3250/14, který k otázce přihlášení nároku uvedl:

„26. V této souvislosti totiž nelze odhlédnout od smyslu a účelu institutu oddlužení, jenž je sanačním způsobem řešení úpadku a který umožňuje, aby dlužník byl po jeho úspěšném provedení skutečně "oddlužen". Děje se tak cestou osvobození dlužníka od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, jakož i pohledávek, které nebyly věřiteli vůbec uplatněny přihláškou pohledávky, ačkoli takto uplatněny být mohly (srov. § 414 insolvenčního zákona). Insolvenční zákon (ani exekuční řád) přitom z tohoto pravidla nestanoví pro případ pohledávky soudního exekutora, který bude usilovat o úhradu nákladů exekuce, žádnou výjimku. Za této situace je dle názoru Ústavního soudu jediným možným výkladem, který by nestál v rozporu se smyslem a účelem zákona, a tedy jediným výkladem, který lze považovat za ústavně konformní, takový výklad, že **osvobození dle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona se vztahuje i na tuto pohledávku, kterou tedy nelze uspokojit jinak než její přihláškou do insolvenčního řízení.** Opačný závěr by totiž zcela popíral smysl oddlužení, neboť si lze snadno představit situaci, kdy by se dlužník, který splnil podmínky pro oddlužení, znovu ocitl v dluhové pasti, tentokrát proto, že by nebyl schopen dostát povinnosti k úhradě nákladů exekucí, které vůči němu byly nařízeny ještě v době před zahájením insolvenčního řízení. Takový výklad však zjevně připustit nelze.

27. [...] je-li soudní exekutor [...] povinen v případě souběhu insolvenčního a exekučního řízení svou pohledávku spočívající v nákladech exekuce uplatnit toliko cestou její přihlášky do insolvenčního řízení (v jehož rámci se může domoci pouze jejího poměrného uspokojení v řadě s ostatními věřiteli) i tehdy, pokud jím v rámci exekučního řízení již byla vymožena část vymáhané pohledávky oprávněného, je povinen tímto způsobem dle názoru Ústavního soudu postupovat tím spíše i v situaci, kdy jím nebude na vymáhanou pohledávku oprávněného do zahájení insolvenčního řízení vymoženo ničeho, přestože již za tímto účelem učinil příslušné procesní kroky. V opačném případě by se totiž soudní exekutor, který již pro oprávněného vymohl část vymáhaného plnění, z hlediska uspokojení své pohledávky spočívající v nákladech exekuce, ocitl v horším postavení než soudní exekutor, kterým do zahájení insolvenčního řízení nebylo vymoženo ničeho, neboť prvně uvedený by se (v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu) mohl domoci pouze poměrného uspokojení své pohledávky v rámci insolvenčního řízení (přičemž dlužník by byl ve zbývající části od povinnosti k úhradě této pohledávky soudem osvobozen), zatímco posléze uvedený soudní exekutor by byl uspokojen plně (i přes existenci osvobození dlužníka od placení pohledávek) po skončení insolvenčního řízení. Takový výklad však dle názoru Ústavního soudu postrádá jakékoli rozumné zdůvodnění.“ (zvýraznění doplnil kárný soud)

[28] Závěry Ústavního soudu tak definitivně sjednotily do té doby nejednotnou judikaturu civilních soudů. Až do léta 2016 totiž nebylo jasné, zda je v souladu se zákonem postup, jaký volil kárně obviněný exekutor, totiž stanovení povinnosti uhradit náklady exekuce až po skončení insolvenčního řízení. Ústavní soud také jasně zaujal názor, že exekutor má náklady exekuce přihlásit do insolvenčního řízení, třebaže v exekuci nic nevymohl. Kárný soud podotýká, že náleze Ústavního soudu navázal na probíhající diskuse v právní praxi i literatuře (srov. např. KUBIZŇÁK, J. op. cit., kde autor v době ještě před vydáním nálezu na s. 14 mj. argumentuje, že soudní exekutor může přihlásit svoji pohledávku na nákladech exekuce do insolvenčního řízení: *„Byl-li by totiž přijat názor, že náklady exekuce se v insolvenčním řízení nemohou uspokojovat, jednalo by se vskutku o pověstný danajský dar dlužníkům, kteří úspěšně splnili oddlužení. Pak by totiž skutečně docházelo k rozhodování o nákladech exekuce až v rámci zastavovacích usnesení exekučních soudů. A s ohledem na argument nemožnosti uspokojení nákladů exekuce v rámci insolvenčního řízení by nezbylo, než zavázat povinného k hrazení nákladů exekuce. I proto je spravedlivější umožnit soudním exekutorům přihlašovat náklady exekuce do insolvenčního řízení. Dlužník se tak se všemi dluhy skutečně vypořádá v rámci insolvenčního řízení a nebude následně sankcionován za svůj proaktivní přístup k řešení svých finančních problémů. Nárok soudního exekutora vzniká již vydáním pověření k provedení exekuce, ačkoli dosud nebyly explicitně stanoveny. Pokud tedy soudní exekutor nepřihlásí pohledávku na nákladech exekuce do insolvenčního řízení a dlužník bude úspěšně oddlužen, nebude mít již v důsledku osvobození dlužníka nárok na jejich pozdější zaplacení“*).

[29] Ústavní soud shora cit. náleze IV. ÚS 3250/14 opakovaně potvrdil [srov. např. náleze ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 378/16 (N 166/82 SbNU 609) nebo nověji náleze ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. II. ÚS 502/17 – k tomuto nálezu srov. též níže]. Souhlasně se k judikatuře Ústavního soudu staví též právní doktrína (např. Kasíková uvádí, že po oddlužení a osvobození od placení pohledávek exekuce bude zastavena, ale *„náhrada nákladů exekuce a nákladů oprávněného nemůže být povinnému uložena“* – viz KASÍKOVÁ, M. in: KASÍKOVÁ, M. a kol. *Exekuční řád: komentář*. 4. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, komentář k § 89).

[30] Zatímco otázka, kdy a jak mohl exekutor uspokojit své nároky z exekuce, dostaly-li se do kolize s insolvenčním řízením, byla až do léta 2016 řešena nejednotně, povaha nároku věřitelů proti dlužníkovi, od jejichž placení byl dlužník po oddlužení osvobozen podle § 414 insolvenčního zákona, nebyla sporná. Již v roce 2010 k tomu Nejvyšší soud uvedl, že insolvenčním zákonem použitá terminologie („osvobození od placení pohledávek“) vybízí k závěru, že pohledávka sice v neuhrazeném rozsahu nadále existuje, dlužník však je rozhodnutím insolvenčního soudu zbaven povinnosti ji věřiteli zaplatit. *„Pohledávka v neuhrazeném rozsahu nezanikla, leč věřitel ji nemůže úspěšně vymáhat; v soudním či jiném řízení již nelze takovou pohledávku věřiteli přiznat (pohledávka má povahu naturální obligace - srov. obdobně režim promlčených pohledávek ve smyslu § 100 odst. 1 věty třetí obč. zák. a režim pohledávek ze sázek a her ve smyslu § 845 odst. 1 obč. zák.)*. Ve vykonávacím řízení má taková pohledávka stejný režim jako promlčená pohledávka“ (rozsudek NS ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3509/2010, č. 63/2011 Sb. rozh. civ.; shodně např. usnesení NS ze dne 31. 8. 2016, sen. zn. 29 NSCR 62/2016, č. 135/2017 Sb. rozh. civ.). K tomu lze jen dodat, že v režimu naturální obligace se octnou jak pohledávky, které byly přihlášeny do insolvenčního řízení a v oddlužení byly uspokojeny jen částečně, tak i pohledávky, které (ač měly být) nebyly z jakéhokoli důvodu do insolvenčního řízení přihlášeny. Je

pokračování

evidentní, že důvody nepřihlášení jsou tu bez významu (usnesení NS ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2756/2013).

[31] Pokud tedy na náklady exekuce nutno nahlížet jako na pohledávky, od jejichž placení byl dlužník osvobozen, je evidentní, že i takovéto pohledávky mají režim naturální obligace. Pro věc však není bez významu, v jaké fázi musel dlužník nevymahatelnost pohledávek namítat. Kárně obviněný exekutor zjevně stojí na stanovisku, že tak mohl dlužník učinit jen ve lhůtě pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí příkazujícím uhradit náklady exekuce, nikoliv později. Ostatně z toho vycházela jeho veškerá strategie s vydáváním rozhodnutí – exekutor zjevně spekuloval, že dlužník opravný prostředek včas nepodá. Vydávání rozhodnutí je pak chladnokrevný kalkul, že sice jde o pohledávku nevymahatelnou, pokud se však nebude dlužník včas bránit, stane se i tato naturální obligace formálně vymahatelnou.

[32] Kárný soud tedy nevidí v počínání exekutora jiný smysl, než cynickou úvahu, že si dlužníci neuvědomí právní dosah výroku rozhodnutí a skutečnost, že bylo vydáno v rozporu s rozhodnutím insolvenčního soudu o osvobození od placení pohledávek. Ostatně ani v jedné věci se dlužníci „včas“ nebránili, a v okamžiku, kdy uplynula lhůta k podání opravného prostředku, již exekutor další obranu dlužníků v navazujícím exekučním řízení ignoroval.

[33] Je evidentní, že do této exekutorovy strategie zásadně vstoupil náleze ze dne 10. 1. 2018, sp. zn. II. ÚS 502/17. Nález příkazuje přihlídnout k tomu, že byl dlužník od placení pohledávky osvobozen v jakékoliv fázi řízení, a to včetně řízení exekučního na tuto pohledávku, jakkoliv byly náklady exekuce přiznány rozhodnutím, které již nabylo právní moci. K tomu během jednání vysvětlil kárný žalobce, že až do ledna 2018 Okresní soud v Ostravě sice věděl, že bylo-li rozhodnuto o nákladech exekuce zastavené po skončení insolvenčního řízení a po oddlužení povinného, jde sice o rozhodnutí věcně nesprávné, ovšem nabylo-li rozhodnutí právní moci, nemohl již soud přezkoumávat jeho správnost. Po 10. 1. 2018 k tomu Okresní soud v Ostravě jako soud exekuční přihlíží i kdykoliv později, třebaže rozhodnutí stanovící povinnost uhradit náklady exekuce nabylo právní moci.

[34] Kárný soud zdůrazňuje, že polemika kárně obviněného s judikaturou Ústavního soudu ve vyjádření ke kárné žalobě a také během dnešního jednání je nemístná. Soudní exekutoři nejsou ustanovováni do funkce proto, aby plamenně polemizovali s judikaturou Ústavního soudu, ale aby jednotnou judikaturu všech soudů, včetně soudu ústavního, důsledně respektovali.

[35] Kárný soud bere na zřetel skutečnost, že exekutor vydal rozhodnutí ve věci sp. zn. 098 EX 00431/11 dne 19. 5. 2016, tedy ještě předtím, než padl shora obsažně citovaný náleze IV. ÚS 3250/14. V květnu 2016 tak mohl být exekutor z pohledu kárného práva ještě v dobré víře ve správnost právního názoru, že takovýto postup je v souladu se zákonem, tedy že vskutku může ukládat povinnost k úhradě nákladů exekuce po úspěšném oddlužení a že osvobození dlužníka od placení pohledávek se nevztahuje na náklady exekuce exekutora, který v průběhu insolvenčního řízení nic nevymohl. Proto kárný soud v této věci exekutora obvinění zprostil.

[36] Veškerým dalším rozhodnutím však již tato ochrana nesvědčí, neboť je exekutor vydal dlouho po publikaci nálezu Pl. ÚS 3250/14 dne 3. 8. 2016 (časově druhé rozhodnutí ve věci sp. zn. 098 EX 06644/11 exekutor vydal dne 15. 12. 2016). Kárný soud zde upozorňuje na vyjádření kárného žalobce během jednání, podle něhož před červencem 2016 nebylo vydávání rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady exekuce po oddlužení nijak výjimečné. Po červenci 2016 však v této praxi pokračoval, alespoň před Okresním soudem v Ostravě jako soudem exekučním, jen kárně obviněný.

[37] Kárný soud chápe nelehké postavení exekutora, který až do srpna 2016 mohl být v domněnku, že nevymohl-li v exekuci nic, nemůže přihlášku své pohledávky do insolvenčního řízení podat. Současně je zřejmé, že po srpnu 2016 již nemohl přihlášku podat, neboť ve všech žalovaných věcech uběhly lhůty k podání přihlášek (kárně obviněný dokonce při jednání ukázal tři příklady, kdy mu v jiných než žalovaných exekučních věcech přihlášku nákladů exekuce popřel insolvenční správce ještě v září 2017, v dubnu 2018 a červnu 2018, a to na základě překonaného právního názoru, podle něhož exekutor nemůže náklady exekuce přihlásit, pokud sám ještě v exekuci nic nevymohl).

[38] Ani to však neospravedlňuje exekutora v tom, aby své existující nároky uspokojoval cestou „nejlehčího odporu“, totiž vydáváním rozhodnutí o nákladech exekuce s předpokladem, že povinní se nebudou včas bránit. Jak vysvětluje Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 3250/14, takovýto postup je naprosto nepřijatelný. V rozporu se smyslem insolvenčního řízení a oddlužení přivádí dlužníky zpět do dluhové spirály. Rozhodně nelze akceptovat ani exekutorovu obranu, že šlo o existující, byť k námitce dlužníka nevymahatelný dluh. Zákon jistě nesvěřuje exekutorům pravomoc vydávat rozhodnutí jen proto, aby se mohli díky této pravomoci dostat do lepší pozice než ostatní věřitelé v insolvenčním řízení.

[39] Nelze přijmout ani exekutorův argument, že si vydáváním rozhodnutí připravoval půdu pro tvorbu judikatury, respektive že tím budoval podklady pro odborné články svého kandidáta. Smysl rozhodovací pravomoci exekutora netkví v tvorbě kontroverzních rozhodnutí, které budou podkladem pro tvorbu nové judikatury. Smyslem pravomoci exekutora není ani ignorovat judikaturu, která se mu zdá „nedostatečně“ odůvodněná. Ostatně v okamžiku vydávání rozhodnutí existovaly přinejmenším dva nálezy Ústavního soudu (srov. bod [29] shora), které dospěly k závěru přesně opačnému, než má kárně obviněný exekutor. Exekutor nemůže ani polemizovat s nálezy Ústavního soudu, které jsou – jak dobře známo, závazné nejen pro exekutora, ale pro všechny orgány a osoby (čl. 89 odst. 2 Ústavy). A již vůbec není smyslem pravomoci exekutora to, aby svými problematickými rozhodnutími vytvářel podklady pro právníkové články, ať již články své, nebo kohokoliv jiného.

[40] Konečně k argumentu, že sporná rozhodnutí vydal exekutorský kandidát, nikoliv sám kárně obviněný exekutor, uvádí kárný soud následující. Je nepochybné, že formálně všechna sporná rozhodnutí vydal vlastním jménem kárně obviněný. Nikde není uvedeno, že by rozhodnutí vydával exekutorský kandidát. Jakkoliv kárný soud připouští, že je obvyklé, že podklady pro rozhodnutí připravují zaměstnanci exekutora (stejně jako třeba podklady pro soudce někdy připravují asistenti či soudcovští čekatelé, podklady pro advokáta jeho koncipienti), je rozhodující, že v nynější kauze je formálně na všech rozhodnutích uveden jako jejich autor sám kárně obviněný exekutor. Na žádném

pokračování

rozhodnutí není uveden jako autor exekutorský kandidát (srov. naproti tomu jinou skutkovou situaci v kauze řešené rozhodnutím čj. 14 Kse 2/2016-78, kde kárný soud rozlišil příkazy k úhradě nákladů exekuce, jejichž autorem byla formálně obviněná exekutorka, a kde byl formálně jejich autorem exekutorský koncipient). Proto nemusel kárný soud ani řešit otázku odpovědnosti exekutora za své zaměstnance a věc posoudil jako delikt dle § 116 odst. 2 exekučního řádu.

[41] Ze stejného důvodu kárný soud neprovedl výslech exekutorského kandidáta Mgr. Z., což opakovaně navrhoval kárně obviněný exekutor. Výslech svědka neslouží k objasnění otázek právních. Kárný soud zdůrazňuje, že právě proto exekutor navrhovaný výslech směřoval, neboť exekutorský kandidát je prý v otázce vztahu nákladů exekuce a oddlužení v insolvenčním řízení „erudovanější“ než sám exekutor, exekutor mu platí nejružnější kurzy a školení apod. Takto pojatý výslech by však byl zcela zbytečný, neboť soud o právních otázkách dokazování neprovádí. Jen na okraj se kárný soud pozastavuje nad tím, že během výslechu nebyl exekutor schopen svůj právní názor ani své postupy sám vysvětlit. Namísto toho jen alibisticky odkazoval na toho, kdo „zpracovává“ spisy, tedy na exekutorského kandidáta.

[42] Exekutor vydával rozhodnutí, kterými si přiznával náklady exekuce, jakkoliv dobře věděl, že dlužníci byli od placení těchto závazků rozhodnutím insolvenčního soudu osvobozeni. Vydával tedy rozhodnutí, která zakládala vykonatelný titul pro další exekuci, s alibistickou argumentací, že se přece dlužníci mohli proti rozhodnutím bránit. V takovémto případě však postup exekutora narážel na shora cit. § 414 odst. 2 insolvenčního zákona (viz bod [24] shora). Exekutor dlouhodobě vydával rozhodnutí, která zakládala nároky exekutora na pohledávky, od jejichž placení byli dlužníci osvobozeni. Nelze se bránit s tím, že se přece dlužníci bývali mohli snadno proti rozhodnutím bránit, a soud by býval rozhodnutí zrušil. Exekutor dle kárného soudu zjevně počítal s tím, že se včas bránit nebudou (a kárný soud se původní pasivitě dlužníků ani příliš nediví, neboť rozhodnutí byla vydána krátce po rozhodnutí insolvenčního soudu o oddlužení a osvobození dlužníků od placení zbytku pohledávek, proto lze mít za to, že si dlužníci bezprostředně ani neuvedomili, co pro ně vlastně sporný výrok rozhodnutí znamená).

[43] Exekutor svým jednáním tudíž obcházel § 414 odst. 2 insolvenčního zákona, neboť si přiznával náklady exekuce, jakkoliv věděl, že za daných podmínek jde o naturální obligaci, vynutitelnou jen tehdy, nebude-li se povinný řádně bránit. Současně porušil § 2 odst. 2 exekučního řádu, dle něhož exekutor je mj. povinen při výkonu svého povolání zdržet se všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislý, nestranný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.

[44] Kárný soud dále zvážil právní kvalifikaci deliktu, tedy zda jde o prostý či závažný kárný delikt. Se zřetelem na všechny specifické okolnosti případu se přiklonil k závěru, že jde o delikt prostý (jakkoliv je takovýto závěr hraniční – kárný soud rozhodně nepodceňuje závažnost deliktu). Prokázalo se totiž, že exekutor od prosince 2016 do října 2017, tedy v průběhu jedenácti měsíců, vydal jedenáct rozhodnutí, jejichž výrok přiznávající exekutorovi náklady exekuce byl v rozporu se zákonem. Přestože je pravděpodobné, že jich ve skutečnosti vydal mnohem více, nelze mu tuto skutečnost přičítat k tíži. Nebyla jednak prokázána, jednak by zřejmě asi další skutky byly mimo kárnou kompetenci kárného žalobce jako předsedy exekučního soudu. Soud proto přihlížel

jen k jedenácti prokázaným případům vydání sporného výroku rozhodnutí a celý **pokračující delikt** ohodnotil jako prostý kárný delikt.

[45] Jednání exekutora tak bylo jednáním, jímž exekutor ohrozil důvěru v nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti [§ 116 odst. 2 písm. b) exekučního řádu].

III.D. *Sankce*

[46] Exekutor tedy spáchal kárný delikt. Při úvaze o výši sankce dle § 116 odst. 6 exekučního řádu vycházel kárný soud především z toho, že exekutor nebyl v posledních pěti letech kárným soudem potrestán. Polehčující okolností je též skutečnost, že exekutor páchal svůj delikt v době proměny judikatury, která byla až do léta 2016 ve zkoumané otázce nejednotná a nejasná (ovšem to nic nemění na protiprávnosti jeho počínání nejpozději počínaje prosincem 2016, tedy datem vydání časově prvního rozhodnutí). Přitěžující okolností byla naopak tvrdošíjnost, se kterou stál exekutor na tezi o oprávněnosti svého počínání, přestože relevantní soudní rozhodovací praxe směřuje k jednoznačnému opaku. Přitěžující okolnost je i to, že exekutor v několika případech nechal náklady exekuce proti oddluženým dlužníkům vymáhat.

[47] S ohledem na veškerý kontext případu proto kárný senát jako dostačující sankci považoval písemné napomenutí. Lze vyslovit přesvědčení, že samotné kárné řízení a ta nejmírnější, symbolická sankce budou kárně obviněnému dostatečným varováním do budoucna, aby se jednání, kterým zneužil postavení exekutora pro vlastní finanční zájmy, již nikdy více nedopustil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Zdeněk Kühn
předseda kárného
senátu